

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСТВО НА ФИНАНСИТЕ

Изх. № 11-03-289
София, 04.11. 2023 г.

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

Вх. № 384 КИ,
Дата 08.11.2023 г.

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

СТ А Н О В И Щ Е

ОТ АСЕН ВАСИЛЕВ - МИНИСТЪР НА ФИНАНСИТЕ
ПО КОНСТИТУЦИОННО ДЕЛО № 14/2023 г.

Относно: Искане на президента на Република България за установяване на противоконституционност на § 1-5 от Закона за изменените и допълнение на Закона за контрол по прилагане на ограничителните мерки с оглед на действията на Русия, дестабилизиращи положението в Украйна (обн., ДВ, бр. 67 от 04.08.2023 г.)

УВАЖАЕМА ГОСПОЖО ПРЕДСЕДАТЕЛ,

УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

На основание чл. 150, ал. 1 във връзка с чл. 149, ал. 1, т. 2, пр. 1-во от Конституцията на Република България президентът на Република България е сезирал Конституционния съд с искане за установяване на противоконституционност на § 1-5 от Закона за изменените и допълнение на Закона за контрол по прилагане на ограничителните мерки с оглед на действията на Русия, дестабилизиращи положението в Украйна (обн., ДВ, бр. 67 от 04.08.2023 г.), а след влизането на закона в сила – на § 2 и § 3 от ПЗР на Закона за контрол по прилагане на ограничителните мерки с оглед на действията на Русия, дестабилизиращи положението в Украйна (ЗКПОМОДРДПУ).

На 04.08.2023 г. Конституционният съд (КС) е образувал конституционно дело № 14/2023 г. по искането на президента, в което вносителят излага съображенията си в подкрепа на твърдени противоречия на посочените разпоредби от ЗКПОМОДРДПУ с чл. 4, ал. 1 и чл. 11, ал. 1 от Конституцията на Република България (КРБ).

Президентът на Република България е сезирал Конституционния съд за обявяване на противоконституционност на разпоредбите на:

1. Параграфи 1-5 от Закона за изменените и допълнение на Закона за контрол по прилагане на ограничителните мерки с оглед на действията на Русия, дестабилизиращи положението в Украйна (обн., ДВ, бр. 67 от 2023 г.) (ЗИД на Закона за контрол по прилагане на ограничителните мерки), т.е. преди влизането на посочения закон в сила, и

2. Параграфи 2 и 3 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за контрол по прилагане на ограничителните мерки с оглед на действията на Русия, дестабилизиращи положението в Украйна (обн., ДВ, бр. 8 от 2023 г., изм. и доп. ДВ, бр. 67 от 2023 г.) (ПЗР на Закона за контрол по прилагане на ограничителните мерки), след влизане в сила на ЗИД на Закона за контрол по прилагане на ограничителните мерки.

С Определение № 9 от 10 октомври 2023 г. КС е допуснал за разглеждане по същество искането на президента на РБ, като съдът се произнася, че не са предмет на производството разпоредбите на § 1-5 от ЗИД на Закона за контрол по прилагане на ограничителните мерки, прекратява производството в частта за установяване на противоконституционност на § 2, ал. 2 и § 3 от ПЗР на Закона за контрол по прилагане на ограничителните мерки и допуска за разглеждане по същество само искането на президента на Република България за установяване на противоконституционност на § 2, ал. 1 от ПЗР на Закона за контрол по прилагане на ограничителните мерки.

По същество искането е насочено против разпоредбата на § 2, ал. 1 от ПЗР на ЗКПОМОДРДПУ (обн., ДВ, бр. 8 от 2023 г., изм. и доп., ДВ, бр. 67 от 2023 г.), съгласно която възложените концесии по Закона за концесиите до влизането в сила на този закон за осъществяване на дейности в стратегически обекти от значение за националната сигурност, засягащи нефт и продукти от нефтен произход, произведени от суров нефт, с произход Русия или изнесени от Русия, на лица, попадащи в обхвата на член 5к от Регламент (ЕС) № 833/2014 относно ограничителни мерки с оглед на действията на Русия, дестабилизиращи положението в Украйна (ОВ, L 229/1 от 31 юли 2014 г.) с неговите последващи изменения, се прекратяват в едноседмичен срок. В двуседмичен срок от отнемането на концесията Министерството на

транспорта и съобщенията поема оперативното управление на съоръженията. Дейностите, възложени с концесионния договор, се запазват и се осъществяват от държавата, като за достъпа се събират такси, определени с акт на Министерския съвет, и се гарантира достъпът до стратегическите обекти с оглед обезпечаване на дейността на лицата, опериращи в тях.

В искането на президента атакуваната разпоредба се оспорва като противоречаща с принципа на правовата държава, установен в чл. 4, ал. 1 КРБ, и с принципа на политическия плюрализъм, установен в чл. 11, ал. 1 КРБ.

На основание чл. 20а, ал. 1 от Правилника за организацията и дейността на Конституционния съд КС е конституирал министъра на финансите като заинтересована страна по делото.

С оглед предоставената възможност и предвид компетентността на министъра на финансите, в определения от КС 30-дневен срок изразявам становище, че искането на президента на РБ е неоснователно и необосновано, като излагам подробни съображения конкретно по аргументите в искането за установяване на противоконституционност на оспорената разпоредба, както следва:

I. По отношение на твърдяното противоречие с принципа на правовата държава.

Принципът на правовата държава, прогласен в преамбюла и в чл. 4, ал. 1 КРБ, постановява, че Република България е правова държава, която се управлява според Конституцията и законите на страната.

Съгласно Конституцията на Република България страната ни е република с парламентарно управление (чл. 1, ал. 1), в която на основа на принципа на разделение на властите (чл. 8) законодателната власт принадлежи изцяло на Народното събрание (чл. 62, ал. 1). Народното събрание осъществява суверенно и самостоятелно законодателната власт, като приема, изменя, допълва и отменя законите. Народното събрание има правото да преценява дали и как да регулира обществени отношения, които подлежат на трайна уредба (в този смисъл Решение № 10 от 2009 г. на КС по к. д. № 12/2009 г.).

В практиката си Конституционният съд се придържа към тезата, че единствените възможни ограничения по отношение на това правомощие са само тези, които се съдържат в самата Конституция, закрепени като права на гражданите или нейни основни принципи (Решение № 5 от 2000 г. на КС по к. д. № 4/2000 г., Решение № 10 от 2012 г. на КС по к. д. № 15/2011 г., Решение № 3 от 2016 г. на КС по к. д. № 6/2015 г.).

Конституционният съд трайно и последователно установява позицията, че „*принципът за правовата държава детерминира и пряко засяга упражняването на публичната власт от всички държавни органи, включително и от законодателя при осъществяването на неговата дейност*“. По отношение на принципа на правовата държава при законодателната дейност КС застъпва тезата, че проявлението не следва да се ограничава спрямо процедурата и външното оформяне на действащите закони, а и да отчита тяхното съдържание и мястото им в правната система (Решение № 17 от 1999 г. на КС по к. д. № 14/1999 г., Решение № 10 от 2009 г. на КС по к. д. № 12/2009 г., Решение № 8 от 2022 на КС по к. д. № 4/2022 г. и др.).

В конкретния случай преценката за съответствие на оспорената законова разпоредба с указанията в искането измерения на принципа на правовата държава следва да бъде направена в контекста на развитието на правната рамка на национално ниво и на ниво Европейски съюз. Това е следствие от установения в чл. 4, ал. 3 от Основния закон ангажимент на Република България към Европейския съюз – държавата да участва в неговото изграждане и развитие. Проява на този ангажимент е и задължението на националните съдилища да съдействат за пълното и ефективно прилагане на съюзното право (съгласно принципите на лоялно сътрудничество и ефективност в чл. 4, ал. 3 и чл. 19, § 1, ал. 2 от Договора за ЕС (ДЕС) при спазване на основополагащите за съюзния правен ред принципи на примат, непосредствена приложимост и директен ефект на неговите разпоредби, за което всяка държава членка доброволно се е съгласила, приема да изпълнява и прилага (в този смисъл Решение № 14 от 2021 г. на КС по к. д. № 14/2020 г. и Решение № 5 от 2022 г. на КС по к. д. № 13/2021 г.).

Приемането на Закона за контрол по прилагане на ограничителните мерки с оглед на действията на Русия, дестабилизиращи положението в Украйна, е израз на автономната законодателна власт на Народното събрание. Същевременно с това приетият закон има за цел да уреди в българското законодателство контрола при прилагането на санкциите и дерогациите по член 3м, параграфи 5 и 7 от Регламент (ЕС) № 833/2014 относно ограничителни мерки с оглед на действията на Русия, дестабилизиращи положението в Украйна. Регламент (ЕС) № 833/2014 относно ограничителни мерки с оглед на действията на Русия, дестабилизиращи положението в Украйна (ОВ, L 229/1 от 31 юли 2014 г.) е приет в съответствие с разпоредбата на чл. 215 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС). Посоченият регламент е изменян и допълван през 2022 г. и 2023 г. предвид осъществената на 24 февруари 2022 г. руска инвазия в Украйна. През месец юли 2023 г. в Народното събрание е внесен под № 49-354-01-80/19.07.2023 г. Законопроект за изменение и допълнение на Закона за контрол по прилагане на ограничителните мерки с оглед на

действията на Русия, дестабилизиращи положението в Украйна. Видно от мотивите към законопроекта, промените са продиктувани от необходимостта българското законодателство да се приведе в пълно съответствие с изискванията на Регламент (ЕС) № 833/2014 и да отпадне отлагателното условие за нотификация и допълнително решение по отношение на България на Европейската комисия за някои от мерките. Съгласно чл. 5к от Регламента изрично се забранява възлагането или продължаването на изпълнението на всякакви договори за обществени поръчки или за концесии, на или с физическо лице или юридическо лице, образувание или орган, установени в Русия или пряко или непряко контролирани от такива лица.

Законодателят може да изменя правната рамка с оглед настъпили съществени изменения в обществените отношения и да изрази определена политическа и икономическа целесъобразност, като не е възможно да бъде ограничен завинаги да не променя законоустановени права и свободи. При приемането на нов или при промяна на действащ закон е възможно за в бъдеще да се променят обхвата и условията за упражняване на законово регламентирани права и свободи, да отпаднат или да бъдат въведени и вместо тях или заедно с тях да се уредят нови права и задължения (Решение № 8/2017 г. на КС по к. д. № 1/2017 г.)

В искането се твърди, че приемането на оспорваните разпоредби нарушава принципа на правна сигурност и предвидимост. Отбелязвам, че Конституционният съд в съответствие със своята константна практика поддържа, че *„принципът на правна сигурност не може да се идентифицира с абсолютно недопускане на промяна в действащата законодателна рамка на дадена сфера на обществени отношения“*, както и с легитимното правно очакване на правните субекти законодателят да им гарантира, че съдържанието на установените в закона права и условията за тяхното придобиване и упражняване не подлежат на промяна (Решение № 5 от 2018 г. на КС по к. д. № 11 от 2017 г. и Решение № 8 от 2017 г. на КС по к. д. № 1 от 2017 г.). Според константната практика на КС нито надеждата, че ще се съхрани благоприятен правен режим, нито надеждата за ненастъпване на неблагоприятен такъв са оправдани правни очаквания (Решение № 5 от 2017 г. на КС по к. д. № 12 от 2016 г.).

Според мотивите на вносителя на искането не става ясно откога започват да текат сроковете, регламентирани в § 2, ал. 1 от ПЗР на ЗКПОМОДРДПУ, с което се създава правна несигурност и вследствие на това се твърди, че е нарушен чл. 4, ал. 1 КРБ. В подкрепа на твърдението е посочено Решение № 8 от 15 ноември 2019 г. на КС по к. д. № 4 от 2019 г., което постановява, че *„принципът на законност е ядрото на правовата държава във формален смисъл. Изискването за достъпност и разбираемост, прецизност, недвусмисленост и яснота*

на законите, а оттук и за предвидимост, за съответствието им с принципите и ценностите на основния закон, са сред най-съществените негови измерения.“.

Следва да се има предвид и Решение № 5 от 29 юни 2000 г. на КС по к. д. № 4 от 2000 г., съгласно което *„несъвършенството на закона, изразяващо се в противоречие между негови разпоредби, и изобщо с действащото законодателство, нарушава принципа на чл. 4, ал. 1 от Конституцията за правовата държава. Този конституционен принцип изисква съдържащите се в нормативните актове разпоредби да бъдат непротиворечиви, за да регулират безпроблемно обществените отношения.*“.

Анализът на посочените решения показва, че КС акцентира върху случаи, при които законът е неясен, неразбираем и противоречив до степен, че неяснотата да не може да бъде преодоляна чрез тълкуване на неговия текст, посредством предвидените от правната доктрина методи на тълкуване. Тълкуването на нормативните актове е регламентирано в Глава пета от Закона за нормативните актове (ЗНА). Съгласно чл. 46, ал. 1 ЗНА разпоредбите на нормативните актове се прилагат според точния им смисъл, а ако са неясни, се тълкуват в смисъла, който най-много отговаря на други разпоредби, на целта на тълкувания акт и на основните начала на правото на Република България.

Ето защо, когато волята на законодателя може да се извлече чрез тълкуване, текстът на закона не е противоконституционен. Да се твърди обратното би означавало, че всеки текст, който не е ясен, прецизен и разбираем, е противоконституционен и че КС не позволява тълкуване на законите, независимо от установената правна доктрина и разпоредбите на ЗНА.

В конкретния случай, дори и да се приеме, че атакуваната норма е неясна, тази неяснота може да бъде преодоляна недвусмислено чрез логическо, сравнително и систематично тълкуване на закона.

Относно твърдяната правна несигурност при определянето на срока на началния момент за прекратяване на концесиите, считам, че това определяне следва да бъде направено при спазване на нормата на чл. 5, ал. 5 КРБ и възприетата правна доктрина, съгласно които законите влизат в сила три дни след датата на обнародването им в „Държавен вестник“, освен ако в съответния закон не е определен друг срок.

В случая със Закона за изменение и допълнение на Закона за контрол по прилагане на ограничителните мерки с оглед на действията на Русия, дестабилизиращи положението в Украйна, който е обнародван в бр. 67 на „Държавен вестник“ от 04.08.2023 г. се правят и изменения в § 2, ал. 1, от ПЗР на ЗКПОМОДРДПУ при определяне на „едноседмичен срок“ в

изр. първо и „двуседмичен срок“, в изр. второ на разпоредбата. При определянето кога изтичат тези срокове в съответствие с чл. 41 ЗНА следва да се приложи общият тълкувателен принцип за определяне на сроковете.

По отношение на предвидения с атакуваната разпоредба едноседмичен срок, то съпоставката с подобни норми в други закони обвързва реализирането на предвидения от нормата правен ефект с влизането на разпоредбата в сила. Влизането в сила на разпоредбата на § 2, ал. 1 от ПЗР на ЗКПОМОДРДПУ се осъществява по общия ред, тъй като урежда правоотношения по Закона за концесиите, и не следва да бъде обвързвана с § 3 от ПЗР на ЗКПОМОДРДПУ (изм., ДВ, бр. 67 от 2023 г.). Разпоредбата на § 3 от ПЗР на ЗКПОМОДРДПУ посочва че законът влиза в сила от 5 февруари 2023 г., тоест налице е изрично посочена дата на общо приложение спрямо закона. Съответно, тази дата не намира приложение спрямо изменителната разпоредба на § 2, ал. 1 от ПЗР на ЗКПОМОДРДПУ, която влиза в сила по общия ред за нормативните актове – три дни след обнародването, а не съгласно § 3 от ПЗР на ЗКПОМОДРДПУ.

Следва да се посочи че § 3 ретроактивно преурежда датата на влизане в сила на закона, но не е приложим спрямо отделните негови изменителни разпоредби. За да бъде приложим и спрямо изменителните разпоредби, то това следва да е изрично предвидено. Съгласно чл. 14, ал. 1 ЗНА обратна сила на нормативен акт може да се даде само по изключение, и то с изрична разпоредба. Ретроактивна промяна на правния статус на взаимоотношения, съществували преди влизането в сила на закона (в случая чрез преходната разпоредба на § 2, ал. 1 от ПЗР на ЗКПОМОДРДПУ (изм., ДВ, бр. 67 от 2023 г.) се предвижда да бъдат прекратени облигационни отношения на държавата по предоставена концесия на лица за осъществяване на посочените в разпоредбата дейности), спрямо засегнатите от разпоредбата лица би породила съществени правно-икономически последици и в тази връзка, правната доктрина приема, че подобна ретроактивна промяна на законодателството влияе негативно на правната сигурност.

Ето защо, по отношение на предвидения с атакуваната разпоредба едноседмичен срок следва да се посочи, че същият започва да тече от влизането в сила на § 2, ал. 1 от ПЗР на ЗКПОМОДРДПУ, а именно три дни след неговото обнародване в Държавен вестник.

Що се отнася до аргумента на вносителя на искането, че не Министерството на транспорта и съобщенията, а министърът е орган на управление, същият е от правно-техническо естество и не би могъл да обоснове противоконституционност на законовия текст. По отношение на органа, който поема оперативното управление на съоръженията при отнемане на концесиите в изпълнение на разпоредбата на § 2, ал. 1, от ПЗР на

ЗКПОМОДРДПУ в действителност съществува определена неточност при посочването на Министерството на транспорта и съобщенията, но подобно позоваване не би довело до практически затруднения по оперативното управление на съоръженията, като за това министърът на транспорта и съобщенията има правомощия, определени на други нормативни основания.

На следващо място, без заплаха за правната сигурност може да бъде обосновано, че законодателят в атакуваната разпоредба е използвал израза „*отнемане на концесия*“ в смисъл на „*прекратяване на концесионен договор*“. С използването на израза „*отнемане*“ недвусмислено се изяснява, че държавата възстановява управлението спрямо обекта на прекратената концесия.

Не може да бъде подкрепено твърдението в искането за противоконституционност, че използваният израз „*оперативно управление*“ е с неясно съдържание. Разпоредбата е изготвена при спазването на чл. 9, ал. 1 ЗНА, съгласно която разпоредбите на нормативните актове се формулират на общоупотребимия български език, кратко, точно и ясно. Термините „*стратегическо и оперативното управление*“ са общоупотребими и изяснени в достатъчна степен както в доктринален, така и в широк житейски смисъл, и не е необходимо разписване на легална дефиниция.

По изложените съображения считам, че твърдението за противоречие с принципа на правовата държава е необосновано и неоснователно.

Принципът на правовата държава е свързан както с правната сигурност и справедливостта, така и със спазването и точното прилагане на правото на Европейския съюз, като в това отношение разпоредбата на § 2, ал. 1 от ПЗР на ЗКПОМОДРДПУ е изцяло съответстваща на разпоредбата на чл. 5к от Регламент № 833/2014 г., който забранява безусловно възлагането или продължаването на изпълнението на определените в същата разпоредба концесии.

В тази връзка, в изпълнение на посочения регламент, с разпоредбата на § 2, ал. 1, изр. първо от ПЗР на ЗКПОМОДРДПУ този вид концесии се прекратяват безусловно, което е правна последица от предвидената задължителност в своята цялост и пряко приложение на регламентите в чл. 288 от Договора за функционирането на Европейския съюз.

II. По отношение на твърдяното противоречие с принципа на политическия плурализъм.

По отношение на твърдяното в искането на вносителя нарушение на чл. 11, ал. 1 КРБ, че е налице нарушение на принципа на политическия плурализъм, отбелязвам, че текстът на чл. 88, ал. 1, изречение второ КРБ е ясен (по изключение Народното събрание може да реши двете гласувания да се извършат в едно заседание) и предоставя възможност за осъществяване на законодателния процес по начина, по който са приети нормите на ЗИД на ЗКПОМОДРДПУ, видно от стенографския протокол от четиридесетото заседание на Народното събрание от 22.07.2022 г., публикуван на интернет страницата на Народното събрание (<https://www.parliament.bg/bg/plenaryst/ns/55/ID/10794>).

Съгласно Решение № 8 от 27 май 2010 г. по к. д. № 2 от 2010 г. на КС „недопустимо е в случаите, когато при обсъждането на законопроектите на първо четене в постоянните комисии или в пленарната зала народни представители заявят недвусмислено, че възнамеряват да упражнят правото си да внесат предложения по отделни текстове за второто четене, да се пристъпва към второто гласуване в същото заседание.“. Следва обаче да се има предвид и разпоредбата на чл. 77, ал. 2, изречение първо от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание (ПОДНС), съгласно която Народното събрание може да реши по изключение двете гласувания да се проведат в едно заседание. Съгласно изречение второ, тази разпоредба се прилага само ако по време на обсъждането не са направени предложения за изменение или допълнение на законопроекта. При съвместното разглеждане и на двете разпоредби се налага изводът, че за целите на прилагане на разпоредбата на чл. 77, ал. 2 ПОДНС във връзка с чл. 88, ал. 1, изречение второ от Конституцията следва, че за да се приеме решение по изключение двете гласувания на законопроекта да се проведат в едно заседание на Народното събрание, задължителна предпоставка е да не са направени по реда на ПОДНС предложения за изменение или допълнение на законопроекта. Видно от стенограмата от заседанието на Народното събрание от 22.07.2022 г. е прието, че не са направени по съответния процесуален ред предложения, пречателни за провеждането в едно заседание на двете гласувания на законопроекта на ЗКПОМОДРДПУ.

В заключение законодателният процес по силата на чл. 88, ал. 1 КРБ императивно предписва законите да се обсъждат и приемат с две гласувания, които се извършват на отделни заседания, като в изречение второ на посочената разпоредба е предвидена възможност Народното събрание по изключение да реши двете гласувания да се извършат в едно

заседание. В цитираната разпоредба не са поставени никакви условия или изисквания за прилагането му.

По отношение на твърдяното в искането на президента нарушаване на разпоредбата на чл. 77, ал. 2 ПОДНС застъпвам позицията, че евентуално негово нарушение не представлява нарушение на конституционни норми. В едно от първите решения на Конституционния съд още през 1991 г. се приема, че предмет на конституционен контрол по чл. 149, т. 2 КРБ са нарушенията на конституционно правните норми, а не такива на други нормативни актове, чрез които се въвеждат *„допълнителни изисквания или процедури“*. Яснота, че неспазването на процедурни правила на ПОДНС не е нарушение на конституционни норми и че Конституционният съд не обсъжда такива нарушения, дава константната практика на КС (Решение № 3 от 1992 г. на КС по к. д. № 30/1991 г.; Решение № 3 от 1995 г. на КС по к. д. № 6/1995 г.; Решение № 5 от 1998 г. на КС по к. д. № 2/1998 г.; Решение № 7 от 1998 г. на КС по к. д. № 5/1998 г.; Решение № 1 от 1999 г. на КС по к. д. № 34/1998 г.; Решение № 11 от 2000 г. на КС по к. д. № 13/2000 г.; Решение № 14 от 2001 г. на КС по к. д. № 7/2001 г.; Решение № 3 от 2010 г. на КС по к. д. № 18/2009 г.; Решение № 8 от 2011 г. на КС по к. д. № 5/2011 г. и Решение № 4 от 2018 г. на КС по к. д. № 14/2017 г.).

Конституционният съд в своята практика (Решение № 28 от 1998 г. на КС по к. д. № 26/1998 г. и Решение № 8 от 2010 г. на КС по к. д. № 2/2010 г.) изрично посочва, че *„въпросът дали по изключение двете гласувания могат да се извършат в едно заседание, очевидно е предоставен на свободната преценка на народните представители“*.

По отношение на твърдението за нарушаване на принципа на политическия плюрализъм, установен в чл. 11, ал. 1 КРБ, предвид публично достъпната Стенограма от обсъжданията на проекта на Закон за изменение и допълнение на Закона за контрол по прилагане на ограничителните мерки с оглед на действията на Русия, дестабилизиращи положението в Украйна, народните представители са изразили своето политическо отношение по съдържанието на законопроекта. В този смисъл не би могло да се приеме, че провеждането на двете гласувания на едно заседание е довело до ограничаване на плюрализма на мненията в парламента. Отбелязвам, че в своята практика Конституционният съд застъпва тезата, че народните представители имат право да правят предложения за изменение и допълнение на законопроект между първото и второто гласуване, но това право е ограничено от самата логика на законодателния процес и предполага да се отчита взаимовръзката между първо и второ гласуване, която изключва възможността в хода на второто гласуване да се обсъждат и правят предложения, които противоречат на принципите и обхвата на приетия на първо гласуване

законопроект. (Решение № 8 от 2010 г. на КС по к. д. № 2/2010 г. и Решение № 15 от 2015 г. на КС по к. д. № 4/2015 г).

Предвид горното намирам за необосновано твърдението на вносителя на искането за противоконституционност на оспорената разпоредба на § 2, ал. 1 от ПЗР на ЗКПОМОДРДПУ (изм., ДВ, бр. 67 от 2023 г.) поради противоречие с принципа на политическия плюрализъм.

**УВАЖАЕМА ГОСПОЖО ПРЕДСЕДАТЕЛ,
УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,**

Предвид изложеното, моля на основание чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията на Република България да постановите решение, с което да отхвърлите като неоснователно искането на президента на Република България за установяване на противоконституционност на разпоредбата на § 2, ал. 1 от ПЗР на ЗКПОМОДРДПУ (обн., ДВ, бр. 8 от 2023 г., изм. и доп., ДВ, бр. 67 от 2023 г.)

МИНИСТЪР:

